

Anarhiștii în revolta din Turcia. „Secolul nostru abia a început”

2013

Interviu cu anarhiștii din Istanbul, realizat de Tahrircn.wordpress.com, în original, aici.

Acest interviu arată contextul revoltei, relația dintre această revoltă și altele din întreaga lume, și implicațiile ei privind viitorul Turciei.

– **Ce organizații au jucat un rol în această nouă explozie de luptă socială?**

Cel mai important lucru la această revoltă este că nu a existat nici o organizație politică care să conducă mișcarea. Nici un lider, nici un partid. Explozia a apărut în a treia zi a protestelor împotriva demolării parcului (Gezi) și a copacilor. Oamenii au ieșit pe străzi din cauza violenței și brutalității poliției – adică a violenței statului. Au existat, de asemenea, alte motivații care au scos oamenii pe străzi, dar nici una dintre acestea nu are legătură cu vreo organizație politică. Este o mișcare autonomă.

– **Ce tactici au fost mai importante în conflict? Unde s-au dezvoltat aceste tactici inițial?**

Cum s-au răspândit?

Deși nu există nici o organizație politică care să conducă oamenii, există anarhiștii, stângiștii, și alte grupări care erau deja organizate. Este important să existe experiență în confruntări; persoanele din aceste grupuri politice vorbesc cu ceilalți despre cum să acționeze în stradă, și toată lumea decide ce să facă. Au existat anumite inițiative importante – construcția baricadelor, și, în spatele lor, oamenii care au sprijinit efortul de acordare de prim-ajutor răniților, de asigurare a hranei, dar au și discutat și decis împreună ce să facă în continuare. Oamenii au fost dornici să vorbească mai mult despre ce să facă. Acesta este un lucru nou aici. Informațiile au fost răspândite prin intermediul pliantelor împărțite pe stradă și prin intermediul rețelelor de socializare, și se refereau la cum protestatarii pot să facă față mișcărilor poliției, cum să răspundă la bombele cu gaz, precum și care sunt drepturile oamenilor care sunt arestați. Trebuie să recunosc că oamenii au folosit Facebook și Twitter într-un mod util.

– **Compară începutul ocupării Pieței Taksim cu protestele anterioare, cum ar fi demonstrațiile de 1 Mai din 2013. În ambele cazuri, cine erau organizatorii, și care au fost obiectivele lor inițiale? De ce ocuparea Pieței Taksim, în special, a avut o participare atât de mare?**

OK, trebuie să clarificăm punctul de plecare al protestelor. Acest an a fost cel mai represiv pentru opoziția socială. Guvernul a interzis demonstrațiile în piață de 1 mai. Acesta a fost punctul de plecare, cred. Au existat, de asemenea, confruntări de 1 mai. Iar după 1 mai, nu mai aveam voie să protestăm deloc în Taksim. Guvernul a interzis orice fel de demonstrație. Acest lucru i-a făcut pe oameni furioși. Am fost pe străzi după 1 mai pentru a protesta față de diverse decizii, dar mai ales față de această restricție. Ce aduce nou această ocupare a Pieței Taksim nu are legătură cu cereri sau idei. **Ce e nou aici e reacția oamenilor care au văzut violența statului.** Înainte de revoltă, lucruri de genul „baricade”, „măști de gaze”, și „pietre aruncate asupra poliției” păreau noțiuni de neacceptat pentru oameni. Acest lucru s-a schimbat foarte mult. Acum, oamenii strigă și aplaudă (sarcastic) când poliția îi atacă cu gaze lacrimogene și cântă despre baricade.

– **Cum au influențat luptele sociale din Grecia din decembrie 2008 imaginația oamenilor din Turcia? Dar revoltele recente din Africa de Nord, și mișcarea Occupy din Statele Unite?**

Cred că există unele asemănări între revolta din 2008 din Grecia și cea din 2013 din Turcia. Există câteva chestiuni economice, în ambele cazuri, dar acestea nu sunt motivele reale. ***E mai degrabă vorba despre exprimarea oamenilor împotriva terorii și violenței statului. Când poliția l-a ucis pe Alexis [Grigoropoulos], situația s-a schimbat. Legitimitatea statului a dispărut. Oamenii au înțeles scopul real al statului. Aceasta este și situația din Turcia acum. Legitimitatea statului a dispărut.***

Evenimentele din 2008 din Grecia au atras atenția anarhiștilor din Turcia. Au existat acțiuni de solidaritate (în care am fost implicați direct). Asta ne-a dat șansa să vorbim despre anarhism cu oamenii. Nu știu dacă acest lucru a avut vreun rol în auto-organizarea societății noastre. Dar, cel puțin, eu pot să spun acest lucru: ***rebelii din Grecia au modelat și influențat imaginația anarhiștilor din Turcia.*** După 2008, o altă revoltă a avut loc în Grecia, în 2010. Atribuim o mai mare importanță acestei revolte, pentru că mai ales atunci anarhiștii au început să organizeze viața și să-i modeleze contextul. Acest lucru este important pentru anarhism, și de asemenea, pentru societate în ansamblu.

Toate analizele vor fi deficitare fără experiența modalităților posibile viitoare de organizare a vieții noastre.

Grupul nostru, *Acțiunea Anarhistă Revoluționară*, a avut ocazia de a discuta despre asemănările și deosebirile cu camarazii care au venit de la Salonic, și care participaseră în revoltele din 2008 și 2010. Am organizat o adunare în Piața Taksim cu tovarășii care au venit în semn de solidaritate. În ceea ce privește mișcările Occupy, ele păreau să atragă oamenii. Dar trebuie să spun acest lucru: revolta turcă este despre mai mult decât cererile reformiste ale mișcărilor Occupy din lume. Cei care îmbrățișează mișcarea Occupy în Turcia sunt grupuri liberale care vorbesc mai mult despre umanism, democrația statului, ecologie și alte chestiuni de genul asta.

– Văd participanții de la proteste o legătură între opoziția împotriva puterii lui Erdoğan în Turcia și luptele împotriva conducerii Frăției Musulmane din Egipt? Cât de puternic este dialogul între protestatari din Turcia și Egipt?

Nu există nici o legătură puternică între mișcările din Turcia și Egipt. Avem unele contacte anarhiste, și am împărtășit gândurile noastre cu privire la revolta din Egipt, și și ei au împărtășit gândurile lor în legătură cu recenta revoltă din Turcia. Dar este foarte dificil să se organizeze o luptă comună. Avem de organizat întâi propriile noastre societăți.

Unii oameni care sunt în stradă folosesc steaguri turcești și steaguri Kemal, care sunt simbolurile kemaliștilor. Principalul partid de opoziție dorește să conducă mișcarea, dar este foarte dificil pentru ei, pentru că nu au nici o perspectivă logică a mobilizării mișcării. Uneori, aceștia folosesc același limbaj ca și guvernul, mai ales cu privire la persoanele sau grupurile care intră în conflict direct cu poliția. Cerințele oamenilor care sunt în stradă nu pot fi limitate prin orice fel de alegeri, sau referendum. Oamenii care dețin simbolurile kemaliste sunt în stradă cu kurzii, cu stângiștii și anarhiștii. Ei acum înțeleg situația și își schimbă părerile. Înțeleg cu adevărat ceea ce este de fapt „politica”. Dar, așa cum am spus, există, de asemenea, oameni din principalul partid de opoziție în stradă care au vrut să schimbe modul de acțiune.

– Care este efectul retoricii pe larg raportată cum ar fi „nu suntem activiști, noi suntem poporul” sau „eu nu sunt un radical, eu sunt un cetățean care respectă legea” asupra protestatarilor?

Acum, trebuie să discut separat aceste două expresii. „Nu suntem activiști, noi suntem poporul” este un mod foarte puternic de a exprima un spirit de acțiune. Statul a încercat să marginalizeze acțiunile noastre de la bun început. Aceasta este strategia generală a guvernului: din cauză că au obținut voturi ale majorității în ultimii 11 ani, (cei de la putere) încearcă să-i definească pe toți ceilalți care nu sunt cu ei ca fiind „marginali”. Opoziția de pe străzi a fost complet ignorată și a fost descrisă ca marginală de mass-media centrale – de exemplu, în timpul evenimentelor de 1 mai, la care m-am referit deja. Cu toate acestea, revolta din Piața Taksim a schimbat acest concept. Oamenii care au ieșit pe străzi sunt foarte diferiți. Diferite grupuri de oameni care au fost oprimate în moduri diferite. Guvernul AKP a impus modificarea multor legi care afectau direct femeile, minoritățile sexuale, pe Aleviți și alte minorități. Deci „marginal” și-a pierdut sensul, din cauză că toată lumea a devenit „marginală”. Așadar, „marginal” a ajuns să însemne „oamenii”. Primul ministru i-a numit pe acești oameni – care erau implicați în acțiunile de protest – „câțiva huligani”. Oamenii au preluat această retorică și au îndereptat-o împotriva celor care încercau să marginalizeze acțiunile lor. De exemplu, când un canal de televiziune a relatat despre proteste și s-a referit la ele ca fiind „acțiuni marginale ale unor grupuri marginale”, un bărbat de pe stradă care a auzit ce spunea reporterul s-a dus în fața camerei de luat vederi, i-a dat o palmă reporterului și l-a întrebat: „Pe cine faci tu marginal?” Într-o transmisiune televizată similară, o femeie a apărut în fața unei camere de filmat și a întrebat: „Cine e marginal aici?”

Pe de altă parte, mass-media Kemalistă insistă asupra caraterului depolitizat al oamenilor de pe străzi. Este important pentru ei să obțină controlul asupra mesajelor mișcării. Dar realitatea nu e cea pe care o transmit ei. „Sunt un cetățean care respectă legea” nu este o retorică obișnuită printre protestatari. Caracterul anarhist al mișcării este mai clar. Dar asta nu înseamnă că fiecare om care participă la rebeliune este un anarhist. Altă retorică a rebelilor este „Suntem oamenii de pe străzi

și împotriva întregii poliții, ACAB.” (*ACAB – prescurtarea de la o lozincă internațională împotriva poliției care înseamnă All Cops Are Bastards, în traducere: Toți polițiștii sunt niște ticăloși.)

– Ați avut dezbateri despre folosirea violenței sau a non-violenței? Ce simt protestatarii că au „dreptul” să facă atunci când participă la proteste? Cum s-au schimbat părerile lor în timpul protestelor? Și cum au reacționat oamenii față de cei care adoptă metode de acțiune mai militante?

Auto-apărarea împotriva violenței e de la sine înțeleasă în timpul ciocnirilor. Dar unele grupări stângiste și kemaliste au dorit ca imaginea mișcării să fie una de genul non-violență. Cu toate acestea, de exemplu, acum două zile a existat o comemorare în Piață pentru oamenii care au fost asasinați de poliție. Acțiunea de comemorare a însemnat doar să ducem flori în Piață – dar poliția a recurs din nou la violență împotriva noastră. Așa că, asemenea situații îi fac pe oameni să-și schimbe părerea în favoarea „auto-apărării” și împotriva forțelor violente de poliție.

În timpul protestelor, multe bănci și corporații globale au fost atacate, dar și unele magazine despre care se știe că aparțin unor fasciști, sau că aparțin primarului din Istanbul sau oamenilor care au relații strânse cu guvernul. Furia oamenilor a fost concretă și spiritul de revoltă a influențat caracterul militant. Un slogan de pe unul dintre bannere vă poate ajuta să înțelegeți mai bine ce spun: „Ne luăm înapoi libertatea cu dobândă, libertatea pe care voi ați luat-o de la noi în rate – (semnat) Grupul de interes.” A fost semnat „Grupul de Interes” pentru că Erdoğan a încercat să prezinte protestele ca fiind „jocul unor puteri externe” și a dat vina pe niște „grupuri de interese”.

– Care a fost rolul rețelelor de socializare în răspândirea mișcării sau în limitarea ei?

Când canalele de televiziune, ziarele și site-urile de internet ale mass-media centrale au cenzurat aceste acțiuni, oamenii au folosit Facebook pentru a se informa unii pe alții nu doar despre ce evenimente aveau loc, dar își ofereau unul altuia informații de care protestatarii aveau nevoie. Și rețeaua Twitter a fost și ea o resursă foarte bună pentru protestatari. Oamenii au dat mai departe informații despre situația de la baricade, despre locurile unde staționa poliția, dar și anunțau adresele infirmeriilor ad-hoc și alte informații necesare celor de pe străzi. Oamenii au folosit noile media de comunicare în masă pentru a organiza solidaritatea, dar și pentru a sprijini acțiunile de protest. Chiar și azi, există foarte mult material care circulă, cum ar fi fotografiile și imaginile filmate și care arată violența poliției. Oamenii reacționează față de media centrale și încă efectiv folosesc media socială pentru comunicare.

– Care dintre strategiile represive ale autorităților au eșuat, și care au avut succes?

Autoritățile încă folosesc violența. Acum rezistența față de autorități este și mai legitimă. Valorile oamenilor s-au schimbat. Guvernul spune acum că vrea să întrebe oamenii în legătură cu fiecare strategie politică. Dar acum oamenii încearcă să vorbească despre strategii politice pe care vor să le realizeze **fără stat.**

Pe de altă parte, statul continuă la fel ca la început. Au început o vânătoare de vrăjitoare pentru a speria oamenii să nu mai folosească rețelele media sociale. Folosesc profilele de pe Facebook sau mesajele transmise pe Twitter pentru a acuza oamenii. Dincolo de asta, poliția a efectuat foarte multe razii supra spațiilor politice, ziarelor, stațiilor de radio, și asupra caselor oamenilor implicați. Mulți au fost arestați și mulți sunt și azi în închisoare. În urma acestor razii, cazurile sunt ținute la secret – ceea ce înseamnă că nu poți să vezi un avocat timp de 24 de ore, și că nu știi de ce ești acuzat – și multe lucruri irelevante sunt considerate „dovezi” pentru a inventa dovezi judiciare sau pentru a ascunde dovezile acțiunilor (violente) ale poliției. Statul folosește aceste razii pentru a suprima întreaga opoziție socială. Erdoğan a felicitat departamentul de poliție pentru cum a acționat în timpul protestelor, în ciuda faptului că polițiștii au omorât oameni. Un ofițer de poliție care l-a împușcat pe Ethem Sarısülük— tânărul a murit la scurtă vreme după ce-a fost împușcat în cap — a fost judecat și eliberat de către un tribunal, pe perioada procesului. În timp ce opresiunea e din ce în ce mai mare, oamenii sunt din ce în ce mai plini de furie, din cauza statului și a justiției.

– Cum va schimba această situație viitoarele lupte sociale din Turcia?

Acest lucru depinde de grupurile organizate, cred. Pentru că, pentru a putea rezista, este important nu doar să continuăm protestele și acțiunile, ci și să gândim colectiv, să acționăm colectiv, și să ne

formăm și influențăm viețile colectiv, împreună. Experiențele pe care le-am câștigat în timpul acestei rebeliuni ne vor ajuta în luptele viitoare, așa cum i-au ajutat și pe greci în 2008 și în 2010.

După ce statul și-a pierdut legitimitatea, dacă această realitate se va combina cu furia împotriva capitalismului și cu rezistența față de opresiunea socială, și dacă îi va face pe oameni să își auto-organizeze ei singuri întreaga lor viață, atunci nu mă tem să spun că vorbim despre o revoluție socială. Dar e prea devreme. Aceștia sunt primii pași către o revoluție socială care va avea loc în viitor.

Cum spun camarazii noștri, „secolul nostru abia a început”.

*Cu solidaritate revoluționară,
Anarhiștii din Turcia.*

Biblioteca Anarhistă

Anarhiștii în revolta din Turcia. „Secolul nostru abia a început”
2013

Preluat la 16.12.2022 de la <https://iasromania.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org